

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra GIBS-BILLEDET

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871518176/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Ham har jeg læst, og venligt nedsvømmede Taaren
Under hans Sang.
Qvægsom og venlig, og dæmpet, som Skoven i
Vaaren,
Kitharen klang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gyng
Blødt, som et Hav,
Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kierlighed syng,
Hen mod hans Grav.

Lessing! du stod som en Stjerne bag Skyernes Vrim-
mel,
Eensom i Gru;
Høit blandt de evige Lys, paa den evige Himmel,
Funkler du nu!

GIBS-BILLEDET.

Men hvo er da den Mand, som staaer
Paa Skabet her, i dette Kammer?
Naar tændt af Poesiens Flammer
Hid til mit Skriverbord jeg gaacr,
Saa seer betydningsfuld til mig
Den gule Buste, dækt med Støvet,
Snart veltilfreds og snart bedrøvet,
Alt som min Musa yttre sig.

Den Gibs-Figur, som hisset staaer?
Ja Himlen veed, hvem det kan være!
Jeg troer de kalder ham Voltaire.
Han solgtes os, for nogle Aar.

Til Døren kom en tydsk Soldat;
Man kjøber let hvad Armod byder;
Her sattes han; fra den Tid bryder
Man sig kun lidt om den Krabat.

Saa talde Husets Søn, og gik.
Hal! skulde det i Sandhed være
Den frosne Spottfugl Voltaire?
Han skal cy møde meer mit Blik.
Den tomme Siell han skal herved,
Som vilde Kunst og Fromhed døde,
Og troede, fræk, paa alt at bøde,
Med usle Stumper Vittighed.

Jeg Busten tog, dens Klang var hæs.
Jeg tørte Støvet af, og Osen,
For ret engang at see Franzosen,
Ind i sit Abekatte-Fiæs.
Jeg Busten frem for Dagen tog,
Dens Aasyn jeg betragted nøye —
Da trængte Taaren i mit Øye.
Og Øyet brændte, Hiertet slog.

O Himmel, hvad er det jeg seer?
Dig, Elskte! kunde jeg miskiende?
O lad min Angerstaare brænde
Fromt paa dit Billeds døde Leer.
Johannes Evald! Det var dig?
Som smilte, naar min Musa smilte,
Som standsed mig naar Aanden hvilte,
Som styrked og som hæved mig?